

шумъ и вѣкъ. Когато стигнѣ на найгорния катъ, токо подъ билото на кѣщата, той лесно намѣри стаята на бабичката, защото друга стая тамъ немаше, и още полесно влѣзе въ нея, защото вратата бѣхъ отворены. Найпърво той видѣ трима челоуѣцы съ дългы мантила; отъ дългытъ имъ саби, отъ осмуленытъ пера на капелата имъ, и още повече отъ дивытъ имъ и жестоки лица са познавахъ че сѣ жандармы които извършватъ службата си.

«Нема да земете дъщеря ми!» извика бабичката, която миналыя день бѣ поискала милостиня отъ Пикильо; съ коса расплетена и разрошена, съ очи распалены, и съ едната рѣка издигнѣта къмъ небето, съ другата тя държеше желѣзна лопатка която като бѣ грабнѣла отъ огнището, плашаше жандармытъ.

Задъ нея една жена, млада още, но блѣдна и суха, станѣ отъ нищенската си постелка. Учернытъ ѣ раменѣ, полуголы, покрывахъ са отъ дългата ѣ черна коса. Обвита въ вълняно покрывало испокѣсно, тя са влачаше по колѣны и искаше милость отъ служителитѣ на полиціята, отъ които единѣтъ, като пристѣпи къмъ нея, олуви я за рѣката. Но тосъ часъ бабичката, като изрева, като львица на която отнематъ лъветата, издигнѣ желѣзната лопата и са готвяше да сѣбѣи главата на полицейскыя слуга, когато нечакано са представи на вратата Пикильо, подобенъ на онѣзи военны тѣла, които, като нападнѣтъ нечакано на стана, идѣтъ да порѣшѣтъ исхода на сраженіето и да измѣнѣтъ вида на работытъ.

Бѣдната жена прострѣ къмъ него умилителны рѣцѣ; жандармытъ останѣхъ неподвижны, желѣзната лопата издигнѣта на горѣ . . . сичкытъ воююцы въ премиріе.

«Що е! господа, рече спокойно Пикильо; зацо толкози безчелоуѣчно постѣживате съ бѣднытъ тѣзи жены?»

— Зацото длѣжѣтъ десетъ дукаты на домувладѣката, сеньора Петра Діаза, пампелунскыя полицмейстеръ.»

Тука нека си припомнимъ чи Жозуе Калзадо, старытъ ни познаница, не бѣше вече полицмейстеръ